

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΤΩΝ

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΜΕΣΩΝ ΦΟΡΩΝ

— Ποιά είναι επιτέλους η σωστή έρμηνεία του φόρου των θεαμάτων; Μήπως μπορείς να με φωτίσεις;

— Για την ώρα είναι τόσες έρμηνείες, όσοι και θεατρώνες στην Αθήνα. Έτσι τα θέατρα των Αθηνών έγιναν, όλα μαζί, ένα μεγάλο Θέατρο Ποικιλιών.

— Φορολογικῶν Ποικιλιῶν;

— Βέβαια! Στο ένα θέατρο ο φόρος είναι διόμιση δραχμῆς, στο άλλο δύο έβδομηταπέντε, στο άλλο δύο και πέντε, στο άλλο και... πάει λέοντας.

— Μά πῶς γίνεται αυτό;

— Απλούστατα, γιατί κάθε Ρωμῆος επιχειρηματίας είναι συνέταιρος του Κράτους. Όταν το Κράτος βιάη, να ποιῇ, μιὰ δεκάρα φόρο σ' ένα είδος μπαλίκης, σ' ένα είδος πολυτελείας, σ' ένα είδος, όποιο και νά'ναι τέλος πάντων, ο μπακάλης, ο ξυπόρο, ο κισνοπόλης, ο ποτοπόλης ο κάθε συνέταιρος του Κράτους, θά βάλῃ κι' αὐτός άλλες δύο δεκάρες δικό του φόρο. Τί Διάβολο! Μόνο το Κράτος δέχῃ τὸ δικαίωμα νὰ βάζῃ φόρους. Γιατί παραξενεύεσαι; Τὰ ἴδια δὲν εἶχαμε ὡς τώρα καὶ με τὸν παλιό φόρο;

— Πῶς εἶχαμε τὰ ἴδια;

— Για θρηῆσου λιγάκι! Όταν πρωτοπῆκε ο φόρος τῶν δημοσίων θεαμάτων, με τὸν περίφημο φοροτῆ, τὸ Κράτος ἔπαιρνε δέκα σὰ ἑκατὸ ἀπάνω σὰ εἰσιτήρια. Οἱ θεατῶνες ἔβαλαν ἀμέσως καὶ τὸ δικό τους φόρο κι' ἔπαιρναν τὰ διπλά. Ἐγνευόησαν ἀμέσως τὸ μαξιλάρι κτλ.

— Μά τὸ μαξιλάρι ἦταν, νομίζω, κι' ἀπὸ πρίν.

— Ἦταν! Προαιρετικὸ ὅμως. Ὅποιος εἶχε ἀνάγκη κι' ἀπὸ φύλλους, γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν παόσταση ξυπνητὸς καὶ νὰ μὴν ἀποκοιμῆται στὴ μέση, ἔπαιρνε καὶ τὸ σχετικὸ μαξιλάρι, γιὰ νὰ τὸν ξυπνήῃ ἡ φωνή του. Οἱ φύλλοι ἔπαιζαν δηλαδὴ τὸν ρόλο τοῦ ἀρχαίου οἴστου. Μ' ἄλλα λόγια τῆς ἀλογόμηντας. Ὅποιος πάλι ἤθελε νὰ κάνει κριτική, ἔπαιρνε κι' αὐτός. Ὅποιος δὲν ἤθελε, δὲν ἔπαιρνε.

— Τὸ μαξιλάρι δηλαδὴ ἦταν «εἰς βάρος» τῶν συγγραφέων μονάχα.

— Σωστά! Ἀπ' τὴ στιγμή ὅμως, πού τὸ Κράτος ἔβαλε φόρο σὰ θεῖματι, τὸ μαξιλάρι δέθηκε ἀπάνω σὰ θιανία κι' ἐγινε ὑποχρεωτικὸ. Ἐγινε φόρος δηλαδὴ «Τὸ μαξιλάρι κτλ. εἰς βάρος τῶν θεατῶν», ἰσχυρίστανε νὰ γράφουν τὰ προγράμματα. Τὸ βάρος σηκώθηκε ἀπ' τοὺς συγγραφεῖς κι' ἐφορτώθηκε, μαζί με τὸ δοῦμα στὴ σάχη τοῦ Κοινοῦ. Κριτάλαδες;

— Κατόλοθα. Ἀν παὺ κανεῖς ὅμως λιανό, σὲ παρακαλῶ, ἔκείνο τό: κτλ.

— Αὐτὸ μπορείς νὰ τὸ πάρῃς ὅπως θέλεις. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι τὸ Κράτος ἔβαλε φόρο τριάντα λεφτά, νὰ ποῖμε, στὸ εἰσιτήριο τῶν τριῶν δραχμῶν τῆς εποχῆς. Ὁ θεατῶνης ἔβαλε ἐξήντα, ὀγδόντα, μιὰ δραχμή, ὅσα τοῦ κάπνιζε. Οἱ τζαμπατζήδες, δηλαδὴ,

οἱ συκοφαντημένοι αὐτοὶ προστάτες τοῦ θεάτρου, οἱ μόνου πού τὸ στηρίζανε στὶς δύσκολες ἡμέρες του, χωριστήκανε σὲ κατηγορίες, με διαφορετικὴ φορολογία ἢ καθεμιά. Ἄλλη φορολογία δηλαδὴ γιὰ τὰ δημοσιογραφικά, ἄλλη γιὰ τὶς «προσκλήσεις» — νέο είδος αὐτῶ — ἄλλη γιὰ τὰ μικτὰ εἶδη καὶ πάει λέοντας. Στὶ θέατρα δηλαδὴ ὁργανώθηκε μιὰ πολυπλοκὴ Ὑπηρεσία Ἀμέσων Φόρων, ἀνάλογη με τὴ σχετικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Κράτους. Καὶ συγχωνεύθηκε με τὴν τελευταία.

— Με τί τρόπο συγχωνεύθηκε;

— Ἀπλούστατα! Ὁ φόρος τοῦ Κράτους κι' ὁ φόρος τοῦ θεατρώνη ἔγιν' ἕνας φόρος. Τὰ γ.κ.ι. σὲ τῶν θεάτρων δὲν εἶχανε χωριστὴ θυρίδα γιὰ τὸν ἕνα φόρο καὶ χωριστὴ γιὰ τὸν ἄλλο. Τόσα ὁ φόρος, σούλεγε τὸ γ.κ.ι.σ.έ! Ἄν τώρα ὁ θεατῶνης, ἀπ' τὸν κοινὸν αὐτὸν φόρο, ἔπαιρνε τὴ μερίδα τοῦ λέοντος, αὐτὸ ἦταν ἄλλο ζήτημα. Τὸ Κράτος ἔπαιρνε τὸ μεροδικὸ του κι' ἔλεγ' «ἐυχαριστῶ» καὶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ θεατρώνη. Ἐρεῖς πόσους τέτοιους συνέταιρους με τὸ στασιὸ ἔχει τὸ καλοζάγαθο αὐτὸ Κράτος; Ἀμέτρητους!

— Καλὰ ὄλ' αὐτά! Μά τί θὰ γίνῃ τώρα ἐπὶ τέλους; Τὰ πράματα φαίνονται πολὺ μπερδεμένα.

— Αὐτὸ κανεῖς δὲν τὸ ξέρει. Πήγαινε νὰ ρωτήσῃς τὴν Ὑπηρεσία τῶν Ἀμέσων Φόρων.

— Τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν;

— Ὁχι, ἀδελφε! Τῶν θεάτρων! Δὲν εἶπαμε πῶς καθε θεατῶν ἔχει κι' ἀπὸ μιὰ Ὑπηρεσία Ἀμέσων Φόρων;

Ὁ τζαμπατζῆς εἶναι ὁ πῶς φορολογούμενος Ρωμῆος. Κι' ἂς λένε!...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γ α λ λ ι α. — Ἡ παραγωγή τοῦ Πῶλ Φὸρ εἶναι τόσο γρήγορη, πού ὅποιος δὲν τὸ κάνει ἀποκλειστικὴ του ἀσχολία νὰ παρακολουθεῖ τὴ γαλλικὴ μονάχα ποιήση, κινδυνεύει νὰ χάσει τὸ λογαριασμὸ. Στὴν κριτικὴ τοῦ Ἀντρέ, πού δημοσιέψαμε στὸ περασμένο φύλλο, ὁ λόγος ἦταν ἔξω γιὰ τοὺς τρεῖς τόμους, πού ἀναφέραμε τοὺς τίτλους ἀρχὴ ἀρχή, καὶ γιὰ ἕνα τέταρτο τόμο, τοὺς «Enchanteurs», τοὺς «Μάγους» ἢ τοὺς «Γόητες», πού ὁ προσεχτικὸς ἀναγνώστης θὰ εἶδε νάναφρονται ἀπὸ τὸ Γάλλο κριτικὸ καὶ πού μᾶς ξέφυγε νάναφέρουμε μαζί με τοὺς ἄλλους.

Τὰ τελευταῖα γαλλικὰ περιοδικά, ἀναφέρουν τώρα καὶ νεώτερο τόμο ἀπὸ Γ α λ λ ι κ ῆ ς Μ π ο λ λ ᾶ δ ε ς τοῦ Γάλλου ποιητῆ. Εἶναι τὰ «Chansons à la Gauloise sur le vie, la reve et l'amour» ποιήματα γραμμένα ἀπάνω σὲ παλιὰ θέματα, με ξαναγρίσματα καίρεφρὲν παλαιϊκά, με πηδηχτοὺς ἢ λεβέντικους ρυθμούς καὶ κρύνονται πῶς εἶναι ἀπ' τὰ καλύτερα ποιήματα γραμμένα.

— Ἐτὸ λογικὸ τόνο, πού δὲν ἀποκλείει τὸ λυρικό,

τὸν ἀνθρώπινο τόνο, τοὺς βρίσκουμε στὶς πρώτες σελίδες τοῦ ποιητικοῦ τόμου τοῦ κ. Καρόλου Ντορνιέ, γράφει ὁ ἴδιος κριτικός, μιλώντας γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ τελευταίου ποὺ δημοσιεύτηκε τώρα τώρα μὲ τὸν τίτλο «Τάχναρια τῆς Δόξας». Ὁ λογικὸς τόνος κι ἡ ὄξα τῆς νίκης! νά, διὰ πράγματα ποὺ βλέπουν μὲ καλὸ μάτι, σήμερα, οἱ γάλλοι κριτικοί. Γιὰ τὴ δόξα τῆς νίκης, γιὰ τὸν πατριωτισμό, δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ ποῖμε. Εἶναι κι αὐτὸς ἓνα ἀπὸ τὰ δυνατό ἀνθρώπινα αἰσθήματα, ποὺ δὲν μπορούμε νὰ τὰρνηθοῦμε στὴν Τέχνη. Τῆς τὰ ζητοῦμε μόνο ἐξευγενισμένα καὶ λαγαρισμένα ὥπως κ' ὅλα τὰλλα· γιατί, τὸ κάτω κάτω, ὁ πατριωτισμός εἶναι ποιητὸς πρέπει νὰ εἶναι κάπως διαφροετικὸς ἀπὸ κείνον ἐνὸς δερβίση ἢ ἐνὸς κομιτατζή.

Ὅσο γιὰ τὸ λογικὸ τόνο, τὸν παραδεχόμαστε ἀκόμα ποῖο πρόθυμα, ὅμως καὶ μὲ μεγαλύτερη ἀκόμα ἐπιφύλαξη. Γιατὶ μιὰ φορὰ ποὺ ἡ γλώσσα, ὁ λόγος εἶναι τὸ ἐκφραστικὸ ὄργανο στὴν ποίηση, ἡ λογικὴ εἶναι ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς. Ὅμως ἡ οὐσία τῆς τέχνης καὶ τῆς ποίησης εἶναι ἔξω, ἢ καλύτερα πέρα ἀπ' τὴ λογικὴ καὶ τὸ λογικὸ σύνδεσμο. Κι ἡ ποίηση εἶναι ἀναγκασμένη μὲ τὴ λογικὴ, ποὺ εἶναι τὸ γιατί καὶ τὸ ἐπειδὴ καὶ τὸ ἄρα, νὰ ἐκφράσει ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔχει τίποτα ἀπ' αὐτὰ· κι ὁ κίνδυνός τῆς εἶναι νὰ μπλεχτεῖ τόσο μὲ αὐτὰ τὰ τεχνητὰ δίχτυα, ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ξεφύγει ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ ἀληθινὸ τῆς καὶ τὸ μόνο βασίλειο. Καὶ μπορεῖ νὰ φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε ἓνας ἀκαδημαϊκὸς σὰν τὸ Ρισπὲν νὰ γράφει τέτοιους στίχους:

«Στὸ μεταξύ, ὦ ἀγαπημένη ἀδερφή,—δέξου ἀπὸ τὴ Γαλλία μας,—γιὰ τὰ παιδιάσου ποὺ βασανίζονται,—λίγο μπάλισμα καὶ γλῶνα.

«Καὶ σεῖς, ἂν ἡ καρδιά σας λαχταράει — ἀπὸ τὸν πόθο νὰ φωνάξει ἐδῶ,—στοὺς ἀδερφούς μας Βέλγους εὐχαριστῶ,—ἀγοράστε τὴν, σιτὴν τὴ μεντάγια».

καὶ:

«Καὶ μολαταῦτα, ἐνῶ τὴν ἔκραζες, — βλέποντας πὼς ἡ φωνή σου δὲν ἀκουγότανε,—μποροῦσες νὰ νομίσσεις πὼς θάπρεπε (ἡ Γαλλία) — νὰ τρέξει μὲ περισσότερη ὀρμή καὶ περισσότερο ζήλο.

«Σερβία, ὦ! μὴν τὸ λές αὐτὸ, πὼς τὸ πιστεῖς! κ.τ.λ.»

Διὰ καὶ διὰ κάνει τέσσερα: δέξου αὐτὸ τὸ μικρὸ βοήθημα, ἀγοράστε τὴ μεντάγια γιὰ νὰ δείξετε τὴν εὐγνωμοσύνη σας, μὴν πιστέψετε πὼς μπορούσε ἡ Γαλλία νὰ τρέξει γρηγορότερα νὰ σφύπερασπίσει, γιατί, καθὼς λέει παρακάτω, εἶχε νὰ φυλαχτεῖ ἐντελῶς μόνη τῆς ἐναντίο στὸ τέρας τῆς Ἀποκάλυψης.

«Ναὶ ἐντελῶς μονάχη! Γιατὶ οἱ φίλοι τῆς, δὲν ἦταν περισσότερο ἀπ' αὐτὴν ἔτοιμοι, ἐναντίο σ' αὐτὴ τὴν προδοτικὴ ἐπίθεση κ' ἡ Γαλλία εἶδε ξαφνικὰ μὲς στὸ δικό της τὸ σπῆτι τὸν Μποννὸ καὶ τὴν ἀκολουθία του νὰρπάξει, νὰ καίει, νὰ σκοτώνει.

«Εἶχανε διάσει τὸ Βέλγιο τὰδέρφι τῆς ἡ Ρωσία ἦταν μακριά· οἱ Ἀγγίλα δὶχως στρατιῶτες· Οἱ οὐδέτεροι δὲ μιλοῦσαν παρὰ γιὰ νὰ πῶν: «ἔμιαστε... ἄλλοι» κι ἡ σιωπὴ τούς ἦταν ἐπιδοκιμασία γιὰ τὸν εἰσβολέα...»

Δὲ θὰ τελειώναμε ποτὲ ἂν θέλαμε νὰ δώσουμε ἐδῶ τὰ μέρη ποὺ παρουσιάζουν «Στὰ ποιήματα στὸ διάστημα τοῦ πολέμου» τὴ λογικὴ ποὺ διώχνει τέλεια κάθε ποίηση· γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ δώσουμε σχεδὸν ὅλο ἂν ὄχι ὅλο τὸ βιβλίο.

Ὅμως φύγαμε ἀπὸ τὸ κύριο θέμα ποὺ σήμερα μᾶς ἀπασχολεῖ καὶ ποὺ εἶναι ἡ πολεμικὴ ποίηση τοῦ κ. Ντορνιέ. Ὁ πατριωτισμός τοῦ ποιητῆ εἶναι πολὺ εὐγενικός καὶ γλυκός, δίχως ἄγριο μῖσος καὶ τυφλὸ φανατισμό, καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖ ὅπου, καθὼς λέει κι' ὁ Μ. Ἀντρέ, βρίσκουμε τὸ λογικὸ τόνο ποὺ δὲν ἀποκλείει τὸ λυρισμό. Γιατὶ αὐτὲς οἱ πρώτες σελίδες εἶναι γραμμένες ἀπὸ τὸν ποιητὴ ὅταν ἦταν πολεμιστής. Τὴ νύχτα, κρατώντας βάρδια σὲ μιὰ κορφή, στὸ μέτωπο, μὲ τὸ μάτι γυρισμένο στὶς ἐχθρικές γραμμές, μὲ τὸ πλὺ γεμάτο, ὀνειρεύεται τὴ «θερμὴ εὐτυχία» τὴν οἰκογένειά του, τὸ χωριὸ του. Κι ὕστερα, ὅταν πηγαίνει νὰ ξεποστάσει, γράφει στὴ γυναῖκα του:

«Νιώθω πὼς ἀγαπώντας ἐσένα, ἀγαπῶ καλύτερα τὴν πατρίδα μου. Ἄν τὸ καθήκον μοῦ μιλάει στὴν καρδιά μου σὰν παντοδύναμος κυρίαρχος, ἂν εἶμαι ἔτοιμος νὰ χύσω γιὰ ὅλους ὅλο μου τὸ αἷμα, νιώθω πὼς ἔτσι θὰ μέينو πάντα πιστὸς στὴν ἀγάπη μας,

«Γιὰ νὰ ἔρχονται κι ἄλλοι νάλλάζουν τὸ χροσὸ δαχτυλίδι στὰ τρεμάμενα ἀπὸ συγκίνηση δαχτυλά τους στὸ γαλήνιο χωριὸ ὅπου ἡ χινοπωρινὴ καμπάνα σήμανε, μιὰ φορὰ, καὶ γιὰ μᾶς τὸ πρόσχαρο ἐμβατήρι τοῦ γάμου μας,

«Γιὰ νὰ ἤχοῦν στὶς γιορτές, δίχως φόβο, ὕστερα ἀπ' τὸ κρασί, τὰ τραγούδια τῆς νύχτας μας καὶ οἱ ἱμνοὶ τῆς δόξας μας,

«Γιὰ νὰ παντρευτεῖ, μιὰ μέρα, καὶ τὸ παιδί μας, καὶ γιὰ νὰ τερετζῶν κι' ἄλλα ροδαλά χερουδεῖμ μέσα σὲ μιὰ κούνια, μιὰ φωλιά ποὺ τὴν λικνίζει ἡ ἀγάπη.

«Γιὰ νὰ μὴ θροντήσῃ τὸ πόδι τοῦ ξένου στὰ γιὰ χώματα ὅπου ἀναπαύονται οἱ πρόγονοί μας, νὰ ταραξεῖ τὰγαπητὰ τους τὰ ὄνειρα...»

Ὅμως ὁ ποιητὴς πηγαίνει ὕστερα ἀπὸ διὰ τρία χρόνια στὸ Παρίσι, κουβεντιάζει πολιτικὴ, τὸνειρο τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης, εὐτυχίας σκορπίζεται, κι ἡ λογικὴ πνίγει, στὶς κατοπινὲς σελίδες, τὸ λυρισμό. Γράφει μιὰν ὁδὴ στὸν πρόεδρο Οὐίλσον, τὸν «τελευταῖο δικαιοκρίτη». Βάζουμε τοὺς διὰ πρώτους στίχους μὴ βρίσκοντας κατάλληλὴ λέξη γιὰ νὰποδώσουμε τὴ διπλὴ σημασία τοῦ arrêt, ποὺ θαροῦμε πὼς δὲν πρέπει νὰ χαθεῖ:

Son appel sur les fronts tombe comme un arrêt
De l'âme seule il veut agrandir les frontières....

Καὶ παραπέρα:

«Ἐυπερασπίζει τὴν ἀνεξαρτησία τῶν λευτέρων λαῶν, τὸ ἀληθινὸ, τώρα, τὸ καλὸ, τὴν τιμὴ, τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνο ποὺ δάξει στὴ ζωὴ ἓνα φωτεινὸ στέφανο, καὶ δίνει σ' ὅλες τὶς καρδιὲς μιὰν ἀνθρωπινὴ πατρίδα.

«Θέλει νὰ καθαρῶσῃ τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ τέρατα καὶ τοὺς μονάρχες, γιὰ νὰ εἶναι ἡ καλὰ σκιάδα μονάχα τῆς ἀρετῆς, γιὰ νὰ εἶναι πῶς δύσκολο νὰ

σπάσει κανείς έναν δροκ παρά μια άλυσίδα, κι για να φτερουγίσει το μέλλον προς τις πιο περφηφανες κορφές.

Όμως και στις παρακάτω σελίδες, κάθε φορά που ο ποιητής παύει να κάνει πολιτική και θυμάται το χωριό και τη φαμίλια του, το αίσθημα παίρνει από κάτω τον ορθολογισμό κι' ο λυρισμός του ξαναφαίνεται.

«.. Της φυλής διαβάσω την αίστηρή πρόσκληση μές στα μάτια—των κοριτσιών, των παιδιών, των γερόντων και των μητέρων,—και νιώθω να μου κάνει ή γη μια σκοτεινή κατηγορία—μπροστά σ' ένα ύννι που σκουριάζει, ξεχασμένο σ' ένα χωράφι.—Ο άγχος μιάς καμπάνας μέσα μου, όπως σέ μια λίμνη—ένα λιθάρι, απλώνει κύματα από φως».

Πολύ ευνόικα κρίνεται το νέο μυθιστόρημα του Φρανσίς Ζάμ. «Ο κύριος Έφημέριος του Όζερόν». Ο συγγραφέας είναι ποιητής και καθολικός, όπως όνομαίνουν στη Γαλλία όλους τους τεχνίτες που δοξάζουν το ιδανικό τους στη χριστιανική πίστη και στο βαθύ μυστικισμό της καθολικής εκκλησίας. Και σαν ποιητής, και θα λέγαμε σαν καλός καθολικός, δεν μπορούσε παρά να γράφει δίχως θέση και δίχως σκοπό να διδάξει ή να λύσει προβλήματα. Γιαυτό το βιβλίο του κρίνεται πως είναι ένα από τα ωραιότερα ρομάντσα αυτού του είδους. Μέσα απ' απ' τις σελίδες του περνάει ή έσωτερική μέθη ενός ποιητή που συγκοινωνεί τόσο περισσότερο με το θείο, όσο βαθύτερα και πλατύτερα αιστάνεται τη ζωή.

Το μυθιστόρημα του Φρανσίς Ζάμ, ως υπόθεση δεν έχει τίποτε το εξαιρετικό, κι είναι ακατάλληλο για κείνους που ζητούν από ένα βιβλίο, τι μπορεί να τους δώσει πολύ καλύτερα ένας κινηματογράφος, και για κείνους που χάνουν τη μεγαλύτερη απόλαση μιάς διήγησης όταν κανείς τους πεί από πριν το πως τελειώνει. Γύρω από τον Έφημέριο του Όζερόν που βαφτίζει, στεφανώνει, μαθαίνει τα μυστικά δράματα των πιστών του, ειρηνεύει τις ψυχές και φιλιώνει τους μαλαμένους, παραστέκει σε κείνους που πεθαίνουν, ξετυλίγεται, μέσα σ' ένα άπλοιο χωριό, όλο το ανθρώπινο δράμα και γεννιέται μια γλυκιά νοσταλγία κι έλπιδα μιάς καλύτερης ζωής. Κι αυτό είναι πολύ, κι είναι κάτι που δεν μπορεί να μās το δώσει παρά μόνο ή αληθινή τέχνη κι ή αληθινή θρησκεία, και που δεν μπορεί να το κάνει ούτε ή τέχνη που θέλει να υπηρετήσει σκοπό, ούτε ή θρησκεία που θέλει να στηριχτεί στον δορθό λόγο.

Ο συμβιβασμός δέ λογαριάζει για τίποτα μήτε τη φύση, που είναι ή γλώσσα του λαού, μήτε τους φυσικούς τους δρους, μήτε την επιστήμη που μās μαθαίνει να βρούμε τους δρους άφτους και να καταλάβουμε τη φύση. Έπρεπε να φανή ο συμβιβασμός για να δοίμε τάξιοπερίεργο άφτο το κατόρθωμα, οι φυσικοί νόμοι νάλλάξουνε και τα ποτάμια πίσω να γυρίσουνε.

Ψυχάρης

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Στο ποίημα του Καρθαίου στο περασμένο φύλλο δ τέταρτος στίχος της πέμπτης στροφής πρέπει να διορθωθεί έτσι: «Το εικόνομά του».—

κ. Φλ. Ροδανθ. Τόσοι στίχοι γι' αυτόν δεν αξίζουν. ούτε ένας, το πολύ πολύ μισός.—κ. Μαν. Κελ. Τα ονοματολογικά θα τα μελετήσουμε και, αν εγκριθούν, θα τα δημοσιεύουμε. Το ποίημα θα το δημοσιεύουμε άργότερα.—κ. Δ. Ίκαρ. Εύχαριστούμε για το γράμμα σου, και χαϊρόμαστε που είμαστε σύμφωνοι.—κ. Πέτρ. Σμαραγδ. Τα λάβαμε.—κ. Η. Γλεξ. Ευχαριστούμε αν και αμφιβάλλουμε.—κ. Ανώνυμο. Το τραγούδι σου «Στρατός» είναι άρκετά καλό και το τυπώνουμε εδώ:

ΣΤΡΑΤΟΣ

Το Μιχαήλ τον πήρανε στρατιώτη.

Καμαρωτά ξεκίνησε κι ώρατα

με το Μαρή και με τον Παναγιώτη.

Δε μπόρεσε να μάθει ούτε το «έπ' όμω»

κι' όλο έλεγε σιγά: «κέρ—δεκατέα,

ας με να γυρίσω στο χωριό μου».

Τον άλλο χρόνο στο νοσοκομείο

βοηθήκαμε μαζί στην ίδια σάλα

κι' αν του λεγα γελώντας κάνα άστείο,

δε μίλας, μα το βλέμμα του το ποθό

σά να λεγε και σά να έπαρακάλα:

«Άφίστε με στο στο σπίτι μου να πάω».

Κι' ο Μιχαήλ επέθανε στρατιώτης.

Τον ξεπροβόδισαν έφτά φαντάροι

μαζί τους ο Μαής κι' ο Παναγιώτης.

Άπάνω του σκεπάστηκε ο λάκκος,

μα του άφισαν απέξω το ποδάρι

ήταν λίγο μακρύς ο φουκαράςος.

κ. W. W. Το «Ένας Τσελλός» δεν το βρίσκουμε αυτή τη στιγμή μές στα χαρτιά μας. Οι «Μελοθάνατοι» θα δημοσιευτούν όμως χρειάζεται ύπομονή άνάλογο με το μέγεθος του διηγήματος.—κ. Στ. Νικ. Περαποτάσινα. Την «Παναοθήκη» την έδωσε ο κ. Δ. Ι. Κολοκυνθόπουλος. Τα γραφεία της είναι όδ, Χαρ. Τρικούπη 122α.—κ. Χ. Σαν. Θα δημοσιεύουμε ένα δού.—κ. X. Strich. Θα δημοσιευτεί στο ερχόμενο φύλλο.

ΗΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Κρατόπιν της ύπ' αριθ. 78 της 20 Ιουνίου έ. έ. αποφάσεως της Διαχειριστικής Έπιτροπής της ιδιωτικής περιουσίας αυτού.

Προκηρύσσει

διαγωνισμόν προς άποστολήν εις Έσπερίαν δι' εύρυτέρας σπουδάς τριών διπλωματούχων της Άνωτάτης Σχολής των Πολιτικών Μηχανικών και τριών της των Μηχανολόγων—Ηλεκτρολόγων.

Αιτήσεις συμμετοχής εις τον διαγωνισμόν γίνονται δεκταί το βραδύτερον μέχρι της 15ης Σεπτεμβρίου 1919.

Περισσότερας πληροφορίας δύνανται να λαμβάνωσι οι βουλόμενοι προσερχόμενοι καθ' έκάστην 11—12 εις την γραμματείαν.

Ο Διευθυντής
Α. Σ. ΓΚΙΝΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ. (Αρ. 3, Αύγουστος). **ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.** 'Ο ποιητής. Σκέψες γραμμένες σάν απόκριση στο γάλλο συγγραφέα κ. Parmentier από άποψη του βιβλίου του «Physiologie morale du poète» που έστειλε στον ποιητή. — **Γερ. Σπαταλάς.** Συνέχεια της μελέτης «Γιατί σώζεται αποστασιαστικό το έργο του Διον. Σολωμού». — **Σέλλεϋ.** 'Η 'Αρεθούσα, ποίημα. Μεταφρ. Φώτου Γιοφύλη. — **Νικήτας Νικήτας.** 'Ο 'Ερμής (συνέχεια). — **Φριδ. Νίτσι.** Νέα σύλληψη του κόσμου. — **Ανατόλ Φράνς.** 'Ο Κάρολος Μποντελαίρ — κτλ.

— 'Ο ΔΟΓΟΣ (Πόλη, 'Ιούλιος). — **Ο. Μπεκίς.** Α. Μαυρίλης, Στ. Κανονίδης, Έδα Λαμπρίση, Τ. Κουρκουλίδης: Ποιήματα. Έδα Θεοδορίδου: 'Η ελληνική γλώσσα στο εξωτερικό. — **Α. Πρόσσος:** Το 1ο μέρος της Κόλασης του Αίντιν σέ δεσύλλαντους λινούς στίχους. Μιά Ζωή. — **Α. Γιαλούδης:** Αιώνια ταξίδια. — Χρονικά.

— **LE MONDE NOUVEAU** ('Ιούλιος — 'Ιούλιος). — 'Η άποικιακή πολιτική της Γαλλίας. — **Ν. Γ. Πολίνης:** Αιτίες δοξασίες για την εθνική αποκατάσταση των 'Ελλήνων. 'Ο άνθρώπινος κόσμος, φιλοσοφ. μελέτη. Το έβραϊκό ζήτημα στην Πολωνία. — **Μωκλαίρ:** 'Ο βίος και ο θάνατος ενός ήρωα, το στρατηγού Στέφανου. — **Γκίμπσον:** Άγγλικά ποιήματα. — Το 'Ιούνει της Μάγχης. Για το άδριατικό ζήτημα. — **Άλλάρ:** 'Ωδή στη γαλλ. ειρήνη. — **Οί Σ οβένοι.** — Μηνιάτικη επιθεώρηση. Φιλολογία και Τέχνη.

— **MERCURE DE FRANCE.** (1 Αύγουστου). — 'Ο Ρε νάν και η Γερμανία. — Ροζέ Μάρξ. Τρεις τάφοι, ποιήματα. — 'Η Βιομηχανική εξέλιξη του Θεάτρου. — Συμβολή στην ψυχολογία του θάνατος. — 'Επιθεώρηση του Δεκαπενθήμερου.

ΕΞΕΔΟΣΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ:
„ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ“

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ

σέ χαρτί καλό και με χρωματιστά εξώφυλλο και πουλιέται δρχ. 3 στα Γραφεία της Έταιρείας «ΤΥΠΟΣ» (όδος Σοφοκλέους 3) και σ' όλα τα βιβλιοπωλεία. Στίς επαρχίες και στο έξωτερικό στέλνεται δίχως παραπανιστό έξοδο για ταχυδρομικά.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διὰ τούς κ. κ. οδοντοίατρούς

Είς τὸ κατάστημα LABARBERA, I. ΚΑΝΔΡΗ και Σία, Σταδίου 3, παρελήφθησαν τὰ αναμενόμενα οδοντοιατρικά εἶδη τοῦ ἐν Λονδίῳ Οἴκου C. ASH SONS et Cie.

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΕΚΑΚΤΟΤΕΡΗΝ ΠΕΛΑΓΕΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΟΝ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗΝ 1901 ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
ΤΟΥΛ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΣΤΕΙΟΥ 3

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ότι

Έκτίθεται εις μειοδοτικήν δημοπρασίαν δι' ενσφραγίστων προσφορών εν τῷ Δημοσυχικῷ Καταστήματι και ενώπιον τῆς Δημοσυχικῆς Ἐπιτροπῆς τὴν 21ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τετάρτην και ὥραν 11 1)2 π.μ. ἡ ἀνέγερσις διαφόρων κτιρίων ἐν τοῖς Δημοσυχικοῖς Σφαγείοις, συμφώνως πρὸς τὰ σχέδια, προϋπολογισμούς, συγγραφήν ὑποχρεώσεων και διακήρυξιν δημοπρασίας.

Τὸ ἔργον προϋπελογίσθη εἰς δρχ. 191910.

Πᾶσα προσφορά δεόν νὰ συνοδεύηται και ὑπὸ χρηματικῆς ἐγγυήσεως δρχ. 9595.

Διὰ πᾶσαν ἐπὶ πλέον πληροφορίαν ἀποταθῆσαν οἱ βουλιόμενοι πρὸς τὸ Ἀρχιτεκτονικὸν Τμήμα τοῦ Δήμου.

'Ο Δήμαρχος

(ὑπογρ.) Σ. ΠΑΤΣΗΣ

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ "ΤΥΠΟΣ"

ζητεῖ ἀντιπροσώπους της εἰς τὰς επαρχίας, ἱκανοὺς ν' ἀναλάβουν τὴν πώλησιν τῶν βιβλίων της και λοιπῶν ἐκδόσεων της ἐπὶ προμηθεῖα.

Ἀπευθυντέον δι' ἐπιστολῶν:

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ "ΤΥΠΟΣ"

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3.

ΑΘΗΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΛΛΑΣΙΚ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 9. 5. 9.

ΠΡΑΚΤΩΡ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ

ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΩΝ

Ο ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τέταρτος Αβεζώφειος Μουσικός Διαγωνισμός
τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν

Προκήρυξις διὰ τὸ ποιῆμα

1. Προκηρύσσεται διαγωνισμός πρὸς σύνθεσιν τῶν στίχων τοῦ ὕμνου διὰ τὴν ἐκατομνητηρίδα τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας, ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους.

2. Οἱ στίχοι νὰ μὴ υπερβαίνουν τοὺς 20, οὔτε νὰ εἶναι ὀλιγώτεροι τῶν 16. Ὁ ρυθμὸς νὰ εἶναι ἀπλοῦς καὶ ἀρμονικός, αἱ ἔννοιαι σαφεῖς.

3. Προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν ἔργων ὁρίζεται μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1919.

4. Πρὸς βράβεισιν τοῦ ἀρίστου ἔργου ὁρίζεται ποσὸν Δρχ. πεντακοσίων (ἀριθ. 500).

5. Πρὸς κρίσιν τῶν ὑποβληθησομένων ποιημάτων θέλει ὁρισθῇ ἐν καιρῷ ἀγωνόδικος Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁδείου.

6. Ἡ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1919.

7. Τὰ χειρόγραφα παραδίδονται εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἀνωγύμως φέροντα ὡς διακριτικὸν γνώρισμα ρητὸν τι ἢ ἔκτυπον σφραγίδος. Εἰς ἕκαστον χειρόγραφον εἶναι προσηρηθημένος φακέλλος κλειστός περιέχων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ καὶ φέρον ἔξωθεν τὸ σχετικὸν διακριτικὸν γνώρισμα.

8. Ἐὰν οὐδὲν ποιῆμα κριθῇ ἄξιον βραβεύσεως ὁ διαγωνισμὸς ἐπαναλαμβάνεται.

9. Μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ θὰ προκηρυχθῇ μουσικός διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν τῆς μουσικῆς τοῦ βραβευθησομένου ποιήματος.

10. Τὰ χειρόγραφα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτιμώσονται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίου 1919.

Ὁ Πιερθενης τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν
Γ. Ν. ΝΑΖΟΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐχόντε ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Νόμου 893 περὶ ἰδρύσεως Ἀνωτέρας Δασολογικῆς Σχολῆς, ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄνω Νόμου Β. Διατάγματος τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1917 μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ παρ' ἡμῖν Συμβουλίου τῶν Δασῶν, προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν πρὸς εἰσαγωγὴν 30 μαθητῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Δασολογικὴν Σχολήν.

Ὁ διαγωνισμὸς ἐνεργηθήσεται τὴν 9ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1919 ἐν μίᾳ τῶν αἰθουσῶν τῆς Σχολῆς περὶ ὥραν 9ην π.μ.

Οἱ ἐπιθυμούντες νὰ μετέσχῃσι τοῦ διαγωνισμοῦ, δεόν νὰ ὑποβάλωσι τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου ἐ. ἔ. εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς (ὁδὸς Μιχαὴλ Βόδα ἀριθ. 25) σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν κάτωθι πιστοποιητικῶν.

1) Πιστοποιητικὸν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐμφαῖνον ἐγγραφὴν εἰς τὸ μητρώον τῶν ἀρρένων καὶ νῆν ἡλικίαν, ἀποκλειομένων τῶν ὑπερβάλλοντων τὸ 25ον ἔτος, ἢ τὸ ἀπολυτήριον τοῦ στρατοῦ ἢ πιστοποιητικὸν τοῦ ἀρμοδίου Στρατολογικοῦ Γραφείου, δι' ἐξεπλήρωσαν ὁπωσδήποτε τὴν στρατιωτικὴν τῶν ὑποχρέωσιν, ἀποκλειομένων τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὸν στρατὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς τοῦ διαγωνισμοῦ.

2) Ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Πρακτικοῦ Λυκείου.

3) Πιστοποιητικὰ τῶν ἀρμοδίων Ἐισαγγελέων, Πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐφετῶν, δι' ὧν δὲν ὑπέπεσαν εἰς τι ἀδίκημα.

Πρὸς δὲ καὶ γραφάτιον καταθέσεως εἰς Δημόσιον Ταμεῖον δραχ. εἴκοσι πέντε δι' ἐθέλιασιν.

Ἐξεταστέα μαθήματα εἶναι ἡ Ἀλγεβρα, Γεωμετρία καὶ Εὐδύγραμμος Τριγωνομετρία ἐκ τῶν μαθηματικῶν, ἡ Φυσικὴ, ἡ Ζωολογία καὶ ἡ Βοτανικὴ ἐκ τῶν Φυσικῶν μαθημάτων, ἑκάστος ἰδεῶν καὶ ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα.

Ἡ ἐν τῇ Σχολῇ φοίτησις εἶναι τετραετής, οἱ δὲ ἐξερχόμενοι ταύτης διορίζονται ἀνώτεροι ἐπαγγελματίαι τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας μετὰ ἱκανοποιητικότητας ἀπολαβάς. Ἐκ τῶν προπενεσάντων, μέχρι πέντε, ἀποστέλλονται δαπάναις τοῦ Κράτους εἰς τὴν Ἑσπερίαν πρὸς ἐκπαιδεύσαν μόρφωσιν.

Ὁ Ὑπουργὸς Ν. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ἡ τετάρτη κλήρωσις τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ στόλου γενήσεται ἀνυπερθέτως τὴν 25ην Αὐγούστου 1919 (2 Σεπτεμβρίου 1919).

Μέγα κέρδος Δρχ.

80,000

Σύνολον κερδῶν »

1,000,000